

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: środa, 12, listopad 2025 14:56

Mateusz Jabłoński

Odslony: 642

Naczelny Sąd Administracyjny postanowieniem z 30 października 2025 r. (sygn. II GZ 678/25) oddalił zażalenie spółki J. w W. na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 7 maja 2025 r. (sygn. VI SA/Wa 513/25), w przedmiocie odmowy wstrzymania wykonania decyzji Głównego Inspektora Transportu Drogowego (GITD) dotyczącej nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej za przejazd po drodze krajowej bez uiszczenia wymaganej opłaty elektronicznej.

Sprawa dotyczyła wniosku strony skarżącej o zastosowanie ochrony tymczasowej w postępowaniu sądownoadministracyjnym, tj. wstrzymania wykonania decyzji administracyjnej o karze pieniężnej w wysokości 1.500,00 zł. Spółka argumentowała, że wykonanie decyzji doprowadzi do negatywnych skutków finansowych i gospodarczych, w tym utraty płynności budżetowej firmy oraz ograniczenia możliwości prowadzenia działalności transportowej. W ocenie skarżącej kara stanowiła bezpodstawną sankcję, a brak wstrzymania wykonania decyzji miałby wywołać w strukturach spółki „kaskadowe problemy” o trwałym charakterze, z utratą kontrahentów włącznie.

WSA w Warszawie odmówił jednak zastosowania środka tymczasowego i oddalił wniosek strony skarżącej, wskazując, że strona nie wykazała istnienia przesłanek z art. 61 § 3 ustawy Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (p.p.s.a.). Sąd pierwszej instancji podkreślił, że ogólne twierdzenia o negatywnym wpływie decyzji na sytuację materialną spółki nie stanowią wystarczającego uzasadnienia. Zazaczył, że każda decyzja nakładająca obowiązek zapłaty powoduje określone obciążenia finansowe, co nie może samo w sobie uzasadniać zastosowania wstrzymania wykonania objętej skargą decyzji GITD. WSA wskazał ponadto, że świadczenia pieniężne mają charakter odwracalny, a ewentualny zwrot zapłaconej kwoty przywróci stan sprzed wykonania decyzji. Sąd przypomniał również, że ochrona tymczasowa to wyjątek, a nie reguła. Wstrzymanie decyzji jest możliwe tylko w razie realnego zagrożenia wyrządzenia znacznej szkody lub powstania trudnych do odwrócenia skutków.

NSA, rozpoznając zażalenie skarżącej, podzielił stanowisko WSA. Naczelny Sąd Administracyjny podobnie jak sąd I instancji zwrócił uwagę, iż uwzględnienie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonej decyzji jest możliwe tylko wtedy, gdy we wniosku zostaną przedstawione i uprawdopodobnione szczególne okoliczności realizujące przesłanki wskazane w art. 61 § 3 p.p.s.a.

NSA stwierdził: *„Przesłanki materialne uwzględnienia wniosku na podstawie art. 61 § 3 p.p.s.a. odwołują się zatem do takich – nadzwyczajnych ze swej istoty – okoliczności związanych z wykonaniem treści zaskarżonego aktu (zaskarżonej czynności), które świadczą o realnym zagrożeniu wyrządzenia znacznej szkody majątkowej albo niemajątkowej, która nie będzie mogła być wynagrodzona przez późniejszy zwrot spełnionego bądź wyegzekwowanego świadczenia lub inne formy rekompensaty, albo powstania nieodwracalnych lub trudnych do odwrócenia skutków rozumianych jako takie zmiany w rzeczywistości, które uniemożliwiają przywrócenie pierwotnego stanu rzeczy albo których zniesienie w celu restytucji stanu poprzedniego byłoby możliwe tylko po podjęciu wyjątkowych działań lub po dokonaniu niewspółmiernych nakładów sił i środków.”*

Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że obowiązek wykazania tych przesłanek spoczywa na stronie wnioskującej poprzez szczegółowe uzasadnienie wniosku i poparcie twierdzeń w nim zawartych dokumentami, które wykazują rzeczywiste ryzyko powstania znacznej szkody lub trudnych do odwrócenia skutków. W niniejszej sprawie skarżąca nie przedstawiła wiarygodnych dowodów potwierdzających, że wykonanie decyzji doprowadzi do nieodwracalnych konsekwencji, lecz powołała się jedynie na ogólnie ujęte oraz niepoparte szerszą analizą pełnej i całościowej jej sytuacji majątkowej

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: środa, 12, listopad 2025 14:56

Mateusz Jabłoński

Odśłony: 642

---

oraz finansowej, okoliczności związane z negatywnymi skutkami finansowymi i gospodarczymi wykonania decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej.

W uzasadnieniu NSA odwołał się do utrwalonej linii orzeczniczej (m.in. II GSK 232/23, II GZ 41/24, II GZ 584/24), zgodnie z którą ochrona tymczasowa stanowi wyjątek od zasady wykonywania ostatecznych aktów administracyjnych i nie może być traktowana jako sposób wstrzymania wykonania decyzji wyłącznie ze względu na jej uciążliwość.

W konsekwencji Naczelny Sąd Administracyjny uznał zażalenie za bezzasadne i oddalił je na podstawie art. 184 w zw. z art. 197 § 1 i 2 p.p.s.a.

Postanowienie NSA z 30 października 2025 r. (sygn. II GZ 678/25)

Źródło: [CBOSA](#)